

Døn Anarkistiskø Manifest

Lødsaget udgang fra arbejdsmarkedet – det er følelsen af at være arbejdsløs nu om dage. Denne følelse hviler i relationen indsat-tilsynsværge; man er prøveløsladt, i hvert faldt i forhold til kontanthjælpsmodtagere, som stadigvæk "sidder inde". Dog, spørger jeg mig selv, hvem sidder egentlig inde i et system, hvor mennesker er frie først kl. fire og hvor friheden er en forkrøblet skabning, der er på udsalg i valgårene? Det er ikke til at sige, selv hvis man klatrer på visdommens højeste punkt - Tossebakken.

Til grund for den lovgivning, hvorved de arbejdsløse kriminaliseres, ligger et retfærdighedsbegrebet med beslægtede og i sig forankrede begreber om pligt og ansvar. Dette retfærdighedsbegreb har en social og ideologisk tilbliven, som er værd at stifte bekendtskab med, såfremt man gerne skulle vide hvad begrebet betyder. Ordet pligt lyder dejligt for den som ikke elsker, men vil elskes. En god mellemløsning, ja ligefrem en lappeløsning, der virker dér, hvor den etiske fordring er dødfødt og skal genopleves på kunstig vis. Mennesket skal forpligtes til at være et godt menneske, et retfærdigt menneske. Og omvendt, hver man skal gør sin pligt for overhovedet at blive et godt menneske. Det er menneskets ansvar. Pligten skal udføres, ligesom et arbejde, for i denne verden kommer intet gratis. I pligtens verden kommer intet af kærligheden, men af arbejdet. For i profittens verden sidder pligten på tronen; den er værdiernes og moralens ubestridte konge. Det slår vi fast med det samme. Derfor lyder pligten endnu bedre for den som lover mad og husly. Han forpligter andre, og hvis de ikke gør deres pligt bliver de aldrig gode. De bliver skurke. Dem skal vi holde øje med, de arbejdssløse, de utaknemlige, de uansvarlige. De onde!

Elsker, elsker ikke – det er et forhold. De gamle sagde, at følelser angår kærlighedsforhold - elsker, elsker ikke. Arbejder, arbejder ikke – det er forholdet til systemet. Er der kærlighed på spil her? Slår *elsker-elsker ikke* og *arbejder-arbejder ikke* i

samme rytme? Systemets øjne og fangarme, jobcentre og a-kasser, elsker-elsker ikke - et kærlighedsforhold gennemsyret med jalousi, vil nogle tro, for hvorfor ellers al den mistro og overvågning? Mon, nogen føler sig snydt? Hmm, er det måske kærlighed alligevel? Naivt! Naivt! Så forbandende naivt! Systemet er koldt, følelsesforladt, hårdhjertet, mekanisk i sit virke, døv – elsker ikke, føler intet – punktum!

Lad os starte forfra, fra begyndelsen. Systemet blev til idet vi hellere vil bo sammen end hver for sig. Et flokdyr, med sin kollektivistiske fetich - det er mennesket, det har det altid været. Undertiden har dette flokdyr, mennesket, udvist alt for lidt sans for fællesskab og har levet mere efter flokkens end efter folkets idé. Mon jeg kunne tænke mig en tid, et stadie i menneskets udvikling, hvor mennesker boede som tigre, hver for sig, i tilfældig kontakt, tilfældig konflikt; hvor lige meget hvad dagen måtte bringe, så var natten altid tid til ensomhed og afsondrethed, der følte som den majestætiske ros ligevægt - ingen frygt, ingen bæven. Kun mennesket og dets personlige demiurg i et langt stille øjeblik af intime og maskepi, et øjeblik der føles som et årti.

Men støjen påminder mig om at tiden er inde til endnu engang - for længst blev jeg træt af at tælle - en verden af skare, zombier og alt for forudsigelig underholdning. Systemet blev til, det er der. En kæmpe krop, en gigantisk organisme, sådant er systemet, vores menneskelige system, flokdyrets opfindelse, fordi vi helst vil bo sammen og dyrke kollektivismens fetich. Systemet, organismen, kroppen, det vil bevare sin energi. Det foreskriver dets termodynamikkens love. Det indånder, rækker armene ud til verdenen udenfor, træder på den, i den. Materien cirkulerer inde i den, og det kræver arbejde at flytte den rundt, al slags arbejde. Organismen har brug for motorveje, den har brug for blodcirkulation. Det fik systemet, organismen, kroppen, i form af blod, som mennesker kaldte forskellige navne, men systemet kaldte det penge. De strømmer fra hånd til hånd, og hvis de strømmer i samme tempo som forskellige hænder får brug for

dem, så idealt set var det nok at alle havde kun en krone, og alt kostede en krone; så var mennesket i stand til at købe alt. Et egentlig rigt menneske.

Økonomien handler om at finde det optimale blodtryk i systemet, politiken handler om at manipulere systemet så blodet ophobes visse steder, således at cellerne der bor i nærheden altid får mere og til tide, aldrig mangler, ligesom dem der bor længere nede ad blodgangen. Rigdom er ikke en sæk fyldt med penge, med blod. Rigdom er måden at manipulere blodcirkulationen, at styre den. Alle veje fører til Rom – det måtte være hemmeligheden som alle romerske mønter kendte til. Deres maskepi. Lige meget hvor de blev sendt til, var de altid på vej til Rom, til Dæmningen, der på kunstig og lystig vis styrede strømmen.

Dæmningen, det er en anstødeligt genial idé om hvordan man styrer strømmen af rigdomme. Man bygger en dæmning, en Bank! Mønter, penge, det har man jo i forvejen, men de flyder frit rundt, og alle har gavn af dem. Nu skal de gøre mere gavn for nogle.

Tænk på rigdommen som var den en kæmpe flod. En evig og ustandselig strøm af energi og materie forvandlet til vand, helt indesluttet, perfekt og guddommelig som den græske cirkel. Mennesker står langs dens bredder og hver morgen skal de ned til floden og hente en spandfuld vand. Det er hvad de skal bruge den dag, mere har de ikke brug for. Nogle bliver trætte af det og udtænker en snedig plan – lad os bygge et lille afløb, en lille kanal som fører lidt af vandet igennem vores haver, lidt mere end en spand om dagen. Så kommer jo nogle andre og henter vand fra deres kanal, og som en tak til at de fik lov til det, skal hver af dem hente en spand vand til kanalfolkene. En lille smule skat, ikke andet. Snedigt må jeg nok sige, men alt for simpelt og smagsløst, alt for småt. Man skal tænke stort, man skal tænke genialt, man skal tænke guddommeligt – man skal bygge Dæmningen. Sådan blev guderne til, ved hjælp af Dæmningen.

Tyv, råber du! Gemen tyv, fordømmer du! Guderne kan ikke være tyve, tyve kan ikke blive til guder! Enig. Dog, uenig. Der er mange slags guder, men kun en slags tyve. Tyven er en træl som træller dårligt, som ikke gider trælle mere. Den tænker som en træl, gnaven, forbitret, snedig, dristig, men stadigvæk en træl. Det er hans forbandelse. Han tror ikke på friheden; han tror, at den kun eksistere som tyvekoster, og at man kan være i den kun hvis man kan stjele den, kun hvis man snyder sig frem til den. Tyveriet køber ikke friheden, det køber kun tid til at gemme sig i trældommens skjulte hjørner, hvor slavehandlerne ikke kan se. Som ethvert ufrit menneske er trællen blind. Hvis han i al sin snedighed og med sin kyniske syn ikke kan se den lille bro der fører fra trældommen til trolddommen, fra tyveriet til Dæmningen, fra småligheden til guddommeligheden, hvordan skal han så kunne se friheden? Friheden, det er at kunne le ad sig selv, ad sin smålighed. På vejen til den må Egoet vige først.

Men Dæmningen har et problem og det er ikke tyven, men termodynamikken og bevarelsens intuition. Hvis mængden af energi i en organisme er begrænset (alt der tilføres, afsendes, så balancen bliver præserveret) så må Dæmningen, Banken, ved hjælp af den kontrollerede strøm der ophobes visse steder skabe mangel længere nede ad blodgangen. De længere-nede-ad-gangen celler må hellere bevæbne sig med tålmodighed og høj arbejdsmoral, for de skal fremover arbejde dobbelt. Arbejdet skal blive til slid! - sådan lyder ordren fra Dæmningen. Og belønningen skal komme langsomt, da vejen fra kilden er lang. Ja, kilden. For dem længere ned ad gangen ser Dæmningen ud som en evig kilde de drikker fra, ligesom det for dem længere nede i Platons hule så skyggerne mere virkeligt ud end for dem, der sad tættere på lysets kilde. Og de skal være taknemlige for at de får lov til at arbejde, at være ude, frie slaver. Hushovmestre hellere end bomuld plukkere – det er vores motto, vores store ambition.

Men det virker ikke som planlagt. Noget står i vejen. Termodynamikken, bevarelse af energi, igen denne Radamanthys som dømmer alt og alle lige. Så længe blodet

er det som det nu engang er, vores guld, så skal det løbe, ellers begynder det at flyde. Men selv med Dæmningen kan blodet ikke ophobes længe nok. Og det kan derfor ikke gøres større. Men hvad nu hvis man alligevel skabte noget ekstra, ud af ingenting. Hvad nu hvis man kunne snyde termodynamikken og dens skide energi bevarelse og entropi. Rigdom ud af den rene luft, sikke en genial idé. Men den er svær. Rigdom ud af ingenting, den er virkelig svær. Men pengene ud af ingenting, den kan vi da godt. Vi erstatter blodet med noget der kan virke som om det vokser hvis man får det til at løbe hurtigere. Den samme mængde som løber i mindre tidsinterval er lige med hurtigere løb, alligevel virker det som om man har mere af det.

Så langt så godt. En hurtigere gennemstrømning kunne gøre, at alle nøjedes med en krone og at alt kostede en krone; præcis den mængde vi altid havde i hånden og kunne omsætte den til varer, og får en krone tilbage samtidigt. Men der er hastighedsbegrænsning indbygget. Kroppen kan det den engang kunne. Så sprøjter vi kunstigt blod ind. Vi tilføjer noget ud af ingenting, så bliver resultatet det samme – kortere tids intervaller. Tiden skrumper. Steroiderne virker, illusionen af styrken virker. Tænker ingen på deres tid? Husker ingen relativitetens forbandelse? Godt nok er det kunstigt blod vi indsprøjter i vores blodkar, godt nok er det bare troldmanden fra OZ der har printet flere sedler, godt nok er det bare luft vi puster i vores krop, men muskler fyldt med luft virker større. De virker pæne. Samtidig udvikler vi smag for de store muskler og atletiske kroppe. Smagen virker godt, den bevirker endnu bedre. Dæmningen forguder sig engang til og Oraklet, velvillig som det plejer at være, lover en større fremtid. Vi skal blot ofre til det engang til, med vores sjæl og med vores smag. Vi, de gode børn.

Men hvad nu hvis jeg ikke havde denne smag, hvad nu hvis jeg ikke gad trække den dobbelte last, ikke led overlast – er jeg så fjenden? Hvad nu hvis jeg kendte til de romerske mønters hemmelighed, hvis jeg gennemskuede illusionen, så Dæmningen, havde underudviklet appetit, dårlig smag, var sløv og ugidelig, nægtede at spille med,

nægtede at løbe efter falske mønter for at købe falsk frihed? Hvad nu hvis jeg ikke bekendte mig til trolddommen, men til sandheden, til min sandhed, til min religion hvor en anden retfærdighed lå? Hvad nu hvis jeg vidste det hele, vidste at blot fordi tiden bliver skrumpet, bliver folk narret til at tro, at rigdomme vokser, at pengene bliver flere. Et forvrænget billede bliver stående, bliver til sandhed, deres sandhed. Dæmningens sandhed? Hvis jeg holdt min kæft så var jeg nogenlunde tålelig, midlertidigt i hvert fald, men hvis jeg talte for meget og for højt, så var jeg en syg anarkist, en galning som fægter løs med sin anarkistiske manifest i hånden, en akademisk og intellektuel taber, ja måske endda en konspirations teoretiker, en gnavpotte under alle omstændigheder? Hvis jeg var det hele på én gang, hvad så? Så var jeg nok arbejdsløs, et menneske på ledsaget udgang fra arbejdsmarkedet. Det kunne de aldrig tilgive mig, mændene ved Dæmningen. Mon jeg kunne tænke mig en tid, et stadie i menneskets udvikling...

Lad det nu være nedskrevet. Der findes kun to slags systemer. Det ene er slaveriet, det andet har vi ikke set endnu.

Anarkistøn